

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720200527
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2720200527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Eva Behranová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX F., zastúpený JUDr. Jánom Pekarom, advokátom so sídlom Potočná 191/39, 909 01 Skalica, proti žalovaným: 1. B. B. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. H. XXXX/X, XXX XX F., 2. B. I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. H. XXXX/X, XXX XX F., obaja žalovaní zastúpení Mgr. Martinou Neúročnou, advokátkou so sídlom Potočná 169/85, 909 01 Skalica, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.160 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3C/5/2020 – 113 zo dňa 06. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., III. a IV. **p o t v r d z u j e .**

II. Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 5.080 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.080 eur od 21.01.2020 do zaplatenia. Výrokom II. konanie v časti zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.160 eur od 01.06.2019 do 20.01.2020 zastavil a výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol výrokom IV. tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu.

1.1 Čiastočné zastavenie konania súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), keď so súhlasom žalovaných vzal žalobca svoj návrh čiastočne späť. Rozhodnutie výrokmi I. a III. právne odôvodnil ustanoveniami § 488, § 489, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 544 ods. 1, § 50a ods. 1, 2, § 51, § 39, § 37 ods. 1, § 41, § 588, § 121 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.2.2013.

1.2 Súd prvej inštancie zistil vykonaným dokazovaním, že dňa 18.04.2019 uzatvorili Dohodu o zložení blokovacieho depozitu (v ďalšom texte „Dohoda“) žalobca v postavení záujemcu o nehnuteľnosť, žalovaní 1. a 2. (ďalej len „žalovaní“) v postavení predávajúcich a spoločnosť Good Choice s. r. o. (ďalej len „realitná kancelária“) ako sprostredkovateľ uzatvorenia kúpnej zmluvy, predmetom ktorej bude prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v okrese Skalica, obci F., katastrálne územie F., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXXX J. XXXXX ako rodinný dom s pozemkami, stavba – garáž a stavba – hospodárska budova v podiele 1/1 (nehnuteľnosti sú podrobnejšie špecifikované v čl. II

Dohody, resp. odseku 18. napadnutého rozsudku) . Dohodu prvoinštančný súd právne posúdil ako tzv. nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka, s tým, že išlo o trojstrannú zmluvu, z ktorej vyplýva vôľa záujemcu (žalobcu) a predávajúcich (žalovaných) uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve alebo kúpnu zmluvu na predmetné nehnuteľnosti tak ako boli špecifikované v Dohode. Podľa výslovného vyjadrenia uvedeného v Čl. III bod 1. Dohody uvedený záväzok bol dojednaný v zmysle § 50a a nasl. Občianskeho zákonníka. Uzatvorením tejto Dohody v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka vznikol medzi zmluvnými stranami záväzkový právny vzťah, v rámci ktorého vznikol podľa Čl. IV bod 1. Dohody záväzok žalobcu uhradiť sumu 10.160 eur predstavujúcu blokovací depozit na účet realitnej kancelárie. Uvedené finančné prostriedky mala realitná kancelária držať na depozitnom účte a uvoľniť ho (jedna z možností) v prospech príslušného účastníka Dohody podľa Čl. VII tejto Dohody. Žalobca dňa 18.04.2019 vykonal úhradu sumy 10.160 eur v prospech účtu realitnej kancelárie, čo nebolo sporným. Podľa Čl. V bod 1. písm. a) sa žalobca ako záujemca zaviazal bez zbytočného odkladu po doručení návrhu na uzavretie zmluvy o budúcej kúpnej zmluve alebo kúpnej zmluvy spolu s výzvou realitnej kancelárie na jej uzavretie uzatvoriť s predávajúcimi zmluvu o budúcej kúpnej zmluve alebo kúpnu zmluvu, najneskôr v posledný deň účinnosti Dohody (t. j. 31.05.2019). Návrh zmluvy spolu s výzvou na jej uzavretie mohol byť zaslaný doporučenou poštovou zásielkou alebo e-mailom na poštovú alebo e-mailovú adresu, pričom návrh zmluvy nemusí byť predávajúcimi podpísaný, ak je vo výzve uvedené miesto a čas, kde sa bude zmluva podpisovať. V Čl. VII bod 1. Dohody sa žalobca ako záujemca a žalovaní ako predávajúci dohodli, že pre prípad porušenia záväzku uvedeného v Čl. V bod 1. písm. a) je záujemca povinný zaplatiť predávajúcim zmluvnú pokutu vo výške 10.160 eur do 3 dní od doručenia výzvy realitnou kanceláriou; za týmto účelom je potom realitná kancelária povinná uvoľniť blokovací depozit v prospech predávajúcich do 3 dní od skončenia platnosti Dohody, ktorý prípadne na úhradu zmluvnej pokuty. Podľa Čl. VII bod 2. Dohody sa predávajúci a realitná kancelária dohodli na tom, že pre prípad situácie uvedenej v Čl. VII bod 1. Dohody vznikne realitnej kancelárii nárok na náhradu nákladov v paušalizovanej výške 5.080 eur, pričom o uvedenú čiastku bude znížený nárok predávajúcich podľa Čl. VII bod 1. tejto dohody, t. j. nárok na zmluvnú pokutu. Súd prvej inštancie konštatoval, že bolo nesporným, že k naplneniu Dohody do 31.05.2019 neprišlo. Obsah Dohody v Čl. V bod 1. písm. a) v spojení s Čl. III bod 1. posúdil ako vecne závislé dojednania, pričom vyhodnotil obsah Dohody v Čl. III bod 1. neplatným pre neurčitosť právneho úkonu, keď tento rozpor nie je možné odstrániť ani výkladom. Neurčitosť (rozpornosť) tohto právneho úkonu súd prvej inštancie vyvodil zo skutočnosti, že samotná dohoda obsiahnutá v Čl. III bod 1. Dohody je vo svojej podstate tzv. zmluvou o budúcej zmluve (§ 50a Občianskeho zákonníka), čo samotné zmluvné strany výslovne v tomto článku Dohody deklarovali. Bola pritom dodržaná obligatórna písomná forma tohto právneho úkonu a bola aj určená doba na jej uzavretie, Podľa súdu prvej inštancie je zmätočným - rozporným také dojednanie v zmluve o budúcej zmluve, že do dohodnutej doby opätovne uzavrú zmluvu o budúcej kúpnej zmluve. V tejto časti (§ 41 Občianskeho zákonníka) súd dohodu (zmluvu o budúcej zmluve) spočívajúcu v povinnosti žalobcu ako záujemcu uzatvoriť (opäť) zmluvu u budúcej kúpnej zmluve posúdil ako neplatný právny úkon, preto nebolo povinnosťou, ani možnosťou žalobcu takýto záväzok splniť. Ide o absolútnu neplatnosť, a teda právny úkon je neplatným od samého počiatku. Vo vzťahu k záväzku uzatvoriť kúpnu zmluvu súd prvej inštancie konštatoval, že je nevyhnutné dohodnúť sa o jej podstatných náležitostiach, ktorými sú dojednanie o predmete kúpy a kúpnej cene. Vychádzajúc z definovania predmetu budúcej kúpnej zmluvy uvedenej v Dohode potom vyplýva, že kúpna cena vo výške 254.000 eur bola za samotnú nehnuteľnosť ako i za jej súčasť a príslušenstvo. Čo však tvorilo túto súčasť, resp. príslušenstvo definované v Dohode nebolo. Príslušenstvo veci musí byť v zmluve o prevode nehnuteľnosti popri hlavnej veci uvedené a riadne identifikované, jeho neuvedenie spôsobuje neplatnosť dojednania zmluvy o budúcej kúpnej zmluvy, pretože neobsahovalo dohodu o všetkých podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy. Ide o absolútnu neplatnosť na ktorú súd prihliada „ex offio“, a ktorá spôsobuje neplatnosť právneho úkonu od samého počiatku. Pri absolútnej neplatnosti tejto časti Dohody nemohla žalobcovi ako záujemcovi platne vzniknúť povinnosť) v zmysle Čl. V bod 1 písm. a) Dohody. Nebol daný právny dôvod na postup podľa Čl. VII bod 1. Dohody, t. j. nemohla tu vzniknúť právna povinnosť žalobcu platiť zmluvnú pokutu vo výške 10.160 eur, pretože zmluvná pokuta je akcesorickým (vedľajším) záväzkom, a preto sa jeho existencia viaže na hlavný záväzok. Súčasne súd prvej inštancie uviedol, že nemožno dojednať zmluvnú pokutu pre prípad neuzatvorenia zmluvy, pretože je právom subjektu občianskoprávneho vzťahu zmluvu uzatvoriť/neuzatvoriť, preto ho nemožno za neuzatvorenie sankcionovať zmluvnou pokutou. V danom prípade nemohlo dôjsť ani k účinnému započítaniu pohľadávok započítacím prejavom žalovaných zo dňa 04.06.2019, pretože zo skutkového stavu nevyplýva, že by žalobca mal voči žalovaným pohľadávku na vrátenie ním zaplateného depozitu vo výške 10.160 eur. Započítací prejav žalovaných je preto právne neúčinným.

1.2.1 Nebolo povinnosťou žalobcu splniť záväzok podľa Čl. V bod 1. písm. a) Dohody, pričom sa napriek tomu postupovalo v zmysle Čl. VII body 1. a 2 Dohody, súd prvej inštancie posúdil plnenie na základe týchto ustanovení ako bezdôvodné obohatenie - majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu. Podstatným bolo ďalej posúdenie, kto sa na úkor žalobcu, t. j. osoby, s ktorej finančnými prostriedkami zloženými na účet realitnej kancelárie sa nakladalo, aj skutočne obohatil, v akom rozsahu, resp. či sa práve žalovaní obohatili a v akom rozsahu. Tvrdenie a podstata odôvodnenia žaloby žalobcu bola tá, že to boli práve žalovaní, ktorí sa na úkor žalobcu obohatili v sume 10.160 eur, vychádzajúc pritom z listín - uplatnenie nároku zo dňa 1.6.2019 a započítanie pohľadávok zo dňa 4.6.2019. Súd v tejto súvislosti uvádza, že je potrebné odlišovať uplatnenie nároku (v tomto prípade nároku na zmluvnú pokutu) a skutočne prijaté plnenie predstavujúce bezdôvodné obohatenie. Je nepochybné, že práve na strane žalobcu vznikla majetková ujma vo výške 10.160 eur, pretože práve táto suma (ako ním zložený blokovací depozit na účet realitnej kancelárie) mu doposiaľ vrátený nebol. Z dôvodu neplatnosti relevantných zmluvných dojednaní vzťahujúcich na práve na nakladanie s touto finančnou čiastkou sa tak stať malo. Predmetom posúdenia súdom prvej inštancie bolo zodpovedanie otázky, či táto povinnosť bola len na strane žalovaných. Žalovaní, svojim tvrdením účinným spôsobom popreli skutkové tvrdenie žalobcu, že prijali celú sumu 10.160 eur ako zmluvnú pokutu. Súd prvej inštancie sa stotožnil s obranou žalovaných, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalovaní disponovali celou čiastkou depozitu vo výške 10.160 eur. Súd prvej inštancie prijal záver, vychádzajúc pritom z Čl. VII bod 2. Dohody, že tu neboli ani potenciálne predpoklady na prijatie finančného plnenia žalovanými v sume 10.160 eur, keď vyplatenie zmluvnej pokuty bolo zmluvne znížené o nárok realitnej kancelárie na náhradu nákladov v paušalizovanej výške 5.080 eur. Rozdiel medzi sumou 10.160 eur a sumou 5.080 eur predstavuje práve sumu 5.080 eur, ktorá mohla byť žalovaným vyplatená z blokovacieho depozitu. Súd prvej inštancie posúdil, že prijatie práve sumy 5.080 eur žalovanými sa stalo nesporným, pretože účinne popreli prijatie plnej sumy 10.160 eur a k prijatiu jej časti vo výške 5.080 eur sa výslovne nevyjadrili (nepopreli to). Súd prvej inštancie potom prijal záver, že práve o sumu 5.080 eur sa žalovaní na úkor žalobcu bezdôvodne obohatili, keď získali majetkový prospech práve v tejto výške na úkor žalobcu postupom v zmysle Čl. VII body 1. a 2. Dohody. V uvedenom rozsahu súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu za dôvodnú a výrokom I. uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť toto bezdôvodné žalobcovi vydať.

1.2.2 Žalobcovi súd prvej inštancie priznal voči žalovaným úrok z omeškania v sadzbe 5 % z priznanej sumy 5.080 eur odo dňa 21.01.2020, kedy sa žalovaní dostali preukázateľne do omeškania. Výzva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia im bola doručená (resp. sa dostala do ich dispozičnej sféry) dňa 30.12.2019 a lehota 20 dní od doručenia na dobrovoľné plnenie žalovaným uplynula dňa 20.01.2020.

1.2.3 Zvyšnú časť žaloby, t. j. zaplatenie sumy 5.080 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.080 eur od 21.01.2020 do zaplatenia, súd zamietol ako nedôvodnú (výrok III.) pre neunesenie dôkazného bremena, t. j. že sa žalovaní bezdôvodne obohatili v celkovej sume 10.160 eur.

1.3 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 C. s. p., keď dospel k záveru, že úspech strán sporu bol čiastočný, resp. pomerne rovnaký, pričom vychádzal z toho, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 10.160 eur s príslušenstvom, no priznaná mu bola suma 5.080 eur. Úspech žalobcu je tak vo výške 50 % a žalovaných 1. a 2. tiež vo výške 50 %. Čiastočné zastavenie konania v časti príslušenstva nebolo pre posúdenie úspechu v spore právne významným

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobca aj žalovaní.

2.1 Žalobca podal odvolanie v rozsahu výrokov III. a IV. z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C. s. p. teda, že súdne konanie malo vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zo strany súd prvej inštancie došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu.

2.1.1 Žalobca dôvodil poukazom na ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka tým, že subjektom, ktorý je povinný vydať bezdôvodné obohatenie je ten, kto sa obohatil na jeho úkor. V konaní bolo preukázané, že žalovaní disponovali celou sumou 10.160 eur, bolo vôľou žalovaných ponechať si len sumu 5.080 eur a sumu 5.080 eur prenechať realitnej kancelárii. Súd prvej inštancie tak zistil nesprávny skutkový stav. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zmätočné a vnútorne rozporné, keď súd na

jednej strane konštatuje, že došlo k zníženiu nároku žalovaných o sumu 5.080 eur v prospech realitnej kancelárie, a na druhej strane súd uvádza, že sa nepodarilo preukázať, že by s touto sumou žalovaní nakladali. Konanie tak má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V dôsledku vyššie uvedených pochybení došlo zo strany súdu k nesprávnemu právnomu posúdeniu, keď žalobcovi nepriznal celý uplatnený nárok. Súd posúdil po právnej stránke nesprávne otázku toho, kto sa v akom rozsahu na jeho úkor obohatil. S ohľadom na vyššie uvedenú argumentáciu žalobca trvá na tom, že žalovaní sa obohatili na jeho úkor v rozsahu celej ním uplatnenej sumy. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku III. a priznal žalobcovi aj zostávajúcu časť nároku v sume 5.080 eur s príslušenstvom a v časti výroku IV. mu priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Súčasne žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1.2 Žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedli, že jedinou pasívne legitimovanou osobou v konaní mala byť realitná kancelária, ktorá svojim konaním spôsobila žalobcovi škodu. Tvrdenie, že žalovaní s finančnými prostriedkami na účte realitnej kancelárie disponovali či nakladali, je nepravdivé a nevyplýva zo žiadneho dôkazu. Nie je tiež pravdou, že žalovaní by boli vlastníkmí uvedených finančných prostriedkov. Z Dohody neplynie, že by uvedené prostriedky boli zložené v prospech žalovaných, teda, že by bol účet realitnej kancelárie dohodnutý ako platobné miesto. Finančné prostriedky 10.160 eur boli výhradne vlastníctvom žalobcu a vlastníctvom žalovaných sa mali stať až v prípade splnenia podmienok podľa dohody, a to započítaním na kúpnu cenu, tento moment však nikdy nenastal. Dohodnutím podmienok výplaty žalobcom zložených finančných prostriedkov, ktoré žalobca dobrovoľne zveril realitnej kancelárii, a súhlasil, aby s nimi disponovala v súlade s Dohodou, nesporne napĺňa znaky zmluvy o úschove. K dispozícii a teda aj k výplate zložených finančných prostriedkov je oprávnený výhradne uschovateľ, ktorý musí posúdiť splnenie dohodnutých podmienok pre výplatu, pričom v prípade, ak vyplatí zložené finančné prostriedky v rozpore s dohodou zodpovedá za škodu výhradne uschovateľ. V tejto súvislosti žalovaní poukázali na skutočnosť, že súdom nebolo posudzované a žalobcom je opomínané, či sa vôbec zmluvná pokuta v zmysle čl. VII. bod 1. a 2. stala splatnou tiež z pohľadu splnenia doručenia výzvy. Z Dohody neplynie jednoznačne komu a kým má byť doručená výzva na úhradu zmluvnej pokuty. Žalobca sa snaží dezorientovať odvolací súd opakovaným tvrdením o tom, že prvoinštančný súd v rozsudku konštatuje a zistil, že realitná kancelária si ponechala sumu 5.080 eur na úkor žalovaných. Žalovaní zdôraznili, že uvedené prvoinštančný súd nekonštatuje nikde v obsahu rozsudku. Tvrdenia žalobcu sú protirečivé, žalobca si mal uplatniť svoj nárok voči realitnej kancelárii titulom náhrady škody, nesprávnosť procesného postupu žalobcu nemôže byť nahradzovaná účelovou interpretáciou ustanovení Dohody a aplikáciou nepriliehavých právnych noriem.

2.1.3 Žalobca v odvolacej replike vyslovil nesúhlas s tvrdeniami žalovaných uvedených vo vyjadrení k jeho odvolaniu, zdôraznil, že sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia a nie náhrady škody.

2.2 Žalovaní podali odvolanie v rozsahu výrokov I. a IV. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., pretože súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a zaviazá žalobcu k náhrade trov konania a právneho zastúpenia v celom rozsahu. Podľa žalovaných súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a neaplikoval na zistený skutkový stav správne právne predpisy. Dôvodili tým, že zo zisteného skutkového stavu je nesporné, že finančné prostriedky v sume 10.160 eur boli žalobcom zložené do úschovy realitnej kancelárie, ktorá jediná mala dispozičné práva k uvedenej čiastke a jediná mohla rozhodovať o osude uvedenej čiastky. Ak teda prvoinštančný súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre výplatu blokovacieho depozitu realitnou kanceláriou, a táto ich napriek tomu nevrátila žalobcovi, potom jediný nárok, ktorý vznikol bol nárok žalobcu na náhradu škody voči realitnej kancelárii. Uvedené závery predpokladá tiež právna úprava § 741 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúca zmluvu o úschove (druhovo určených vecí), ktorú je nutné v danom prípade podporne aplikovať ako najviac podobný zmluvný typ, pretože Dohoda v sebe inkorporuje nepomenovanú zmluvu upravujúcu práva a povinnosti o úschove finančných prostriedkov. Sama realitná kancelária bola autorom predmetnej Dohody, ktorej obsah nemali možnosť ani žalobca ani žalovaní ovplyvniť a sama stanovila podmienky výplaty sumy 10.160 eur. Ak teda sama nespĺnila podmienky predpokladané v čl. III. (obsah kúpnej zmluvy) a/alebo v čl. V. bod 1. písm. a) Dohody (zaslať návrh kúpnej zmluvy buď podpísaný alebo s uvedením miesta a času podpisu), musela vedieť, že nemôže so sumou 10.160 eur nakladať podľa čl. VII. Dohody (teda časť vyplatiť tretej osobe a časť si ponechať). Práve realitná kancelária postupovala protizákonne v rozpore so zmluvou, čím spôsobila výhradne ona sama žalobcovi škodu. Jedinou aktívne

legitimovanou osobou v tomto konaní mala byť práve realitná kancelária. Zákon vyžaduje kauzálnu väzbu medzi obohatením sa jedného subjektu a úbytkom majetkovej sféry druhého subjektu, ktorá v tomto prípade medzi žalobcom a žalovanými absentuje a nevyplýva zo žiadneho vykonaného dôkazu. Prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil predmetnú trojstrannú dohodu, ktorá v sebe inkorporovala niekoľko zmluvných typov. Skutočnosť, že realitná kancelária, ktorá postupovala v rozpore so zmluvou a nezákonne za porušenia jej povinnosti vyplatila sumu 5.080 eur k rukám žalovaných, nemohlo založiť žiadny právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými, pretože o osude finančným prostriedkov nemohli žalovaní nikdy rozhodovať. Absenciu pasívnej legitímácie žalovaných potvrdzuje sám prvoinštančný súd, keď vyslovuje právny záver v odseku 61. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že „zo skutkového stavu nevyplýva, že by žalobca mal pohľadávku voči žalovaným na vrátenie ním zaplateného depozitu vo výške 10.160 eur“. Súd na jednej strane prijíma nesporný záver, že nejestvovala pohľadávka žalobcu voči žalovaným a na druhej strane vnútorne rozporne prijíma záver z rovnakých skutkových zistení, že žalovaní sú pasívne legitimovaní, i keď voči nim žalobca nemal žiadnu pohľadávku. Teda i súd fakticky pripustil, že pohľadávku, či už vo forme plnenia alebo náhrady škody mal žalobca požadovať práve realitnej kancelárie. K úvahám súdu, že žalovaní nepopreli prijatie plnenia v sume 5.080 eur žalovaní uviedli, že súd opomenul skutočnosť podstatnú pri aplikácii ustanovení o bezdôvodnom obohatení a s tým súvisiacou pasívnou legitímáciou, a teda že žalovaní prijali sumu 5.080 eur od realitnej kancelárie.

2.2.1 Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že predmetné finančné prostriedky neboli zložené realitnej kancelárii do úschovy, suma 10.160 eur predstavovala blokovací depozit; v prípade úhrady blokovacieho depozitu bola realitná kancelária platobným miestom žalovaných. Uhradením sumy 10.160 eur nedošlo k zväčšeniu majetku na strane realitnej kancelárie. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaných, že realitná kancelária mala ako jediná dispozičné práva k sume 10.160 eur. Realitná kancelária nemohla samostatne, podľa vlastnej úvahy nakladať so sumou 10.160 eur, nakladanie s uvedenou sumou bolo limitované zo strany všetkých účastníkov Dohody. Z formulácie odvolania žalovaných (str. 2, čl. II., ods. 6) je zrejmé, že títo majú vedomosť o tom, že realitná kancelária sa nikdy nestala vlastníkom sumy 10.160 eur. Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovaných, že jediný nárok, ktorý vznikol, má byť nárok na náhradu škody. Z vyjadrenia žalovaných nie je zrejmé, na základe akého zmluvného ustanovenia Dohody bola realitná kancelária povinná postupovať tak, že im mala vrátiť sumu 10.160 eur, keď zodpovednosť za škodu môže vzniknúť len porušením právnej povinnosti stanovenej buď dohodou zmluvných strán alebo zákonom. Prípadná existencia nároku na náhradu škody pritom nevyklučuje existenciu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaní nadobudli finančné prostriedky žalobcu v sume 10.160 eur, s týmito v celom rozsahu disponovali vrátane udelenia súhlasu s tým, aby si realitná kancelária ponechala sumu 5.080 eur, pritom s prostriedkami v konečnom dôsledku disponovali bez právneho dôvodu. Žalobca zdôraznil, že medzi ním a realitnou kanceláriou nebola uzatvorená zmluva o úschove ani inak nazvaná zmluva, ktorá by spĺňala náležitosti zmluvy o úschove v zmysle § 747 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tvrdenie žalovaných v tejto časti odvolania predstavuje tzv. novotu v odvolacom konaní, ktorá je neprípustná. Pokiaľ by aj bolo možné uvažovať o zmluve o úschove, taká zmluva mohla byť uzatvorená výlučne medzi žalovanými a realitnou kanceláriou, keďže blokovací depozit bol zložený v prospech žalovaných na účet realitnej kancelárie, pričom tento sa mal následne započítať na kúpnu cenu, ktorá mala byť vyplatená v prospech žalovaných, resp. v prípade porušenia záväzkov žalobcu mala byť použitá ako zmluvná pokuta vyplatená rovnako v prospech žalovaných. Je teda zrejmé, že bez ohľadu na právnu povahu sumy 10.160 eur, táto suma bola vždy určená na výplatu žalovaným. Je potrebné odmietnuť prezentovanú argumentáciu žalovaných, že v podstate boli len pasívnymi účastníkmi právneho vzťahu v situácii, kedy títo aktívne uplatnili nárok na zmluvnú pokutu a zápočet, čím potvrdili, že finančnými prostriedkami disponujú. Kauzálna väzba medzi obohatením žalovaných, ktorých majetok sa zväčšil o sumu 10.160 eur, z ktorej sumy následne vyplatili realitnú kanceláriu a úbytkom v majetkovej sfére žalobcu, je daná neplatnosťou, resp. nedôvodnosťou uplatnenia zmluvnej pokuty voči žalobcovi zo strany žalovaných. K odvolacej námietke žalovaných, že nikdy neobdržali sumu 5.080 eur od žalobcu, ale od realitnej kancelárie žalobca uviedol, že realitná kancelária sa po zložení blokovacieho depozitu nestala vlastníkom sumy 10.160 eur, majetková sféra spoločnosti sa nezväčšila. Keď spoločnosť vyplatila sumu 10.160 eur žalovaným, majetková sféra spoločnosti sa nezmenšila. Suma 10.160 eur bola uhradená ako blokovací depozit v prospech žalovaných, neskôr bola jej povaha posúdená zo strany žalovaných a realitnej kancelárie ako zmluvná pokuta. Suma 10.160 eur tak bola stále v držbe žalovaných, ktorí len určili ako platobné miesto realitnú kanceláriu. Súd prvej inštancie nevyslovil v rámci rozsudku neplatnosť Dohody, ale jej príslušné časti v rámci prejudiciálneho posúdenia vyhodnotil ako neplatné. Nie je preto potrebné v predmetnom konaní vyčerpať okruh účastníkov Dohody. Záverom vyjadrenia žalobca konštatoval, že

odvolanie žalovaných je v celom rozsahu nedôvodné a žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v časti výroku I. Vo zvyšnej časti navrhol, aby odvolací súd rozhodol v súlade s obsahom ním podaného odvolania a uložil povinnosť žalovaným zaplatiť mu aj druhú časť zo sumy 10.160 eur, t. j. sumu 5.080 eur spolu s príslušenstvom, a priznal mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.2.2 Žalovaní v odvolacej replike vyslovili nesúhlas s tvrdením žalobcu, že účet realitnej kancelárie bol platobným miestom žalovaných a že finančné prostriedky boli zložené výlučne v prospech žalovaných. Platobným miestom žalovaných by sa účet realitnej kancelárie mohol stať jedine v prípade, ak by bola medzi stranami uzatvorená kúpna zmluva (čl. IV. bod č. Dohody), táto však uzatvorená nikdy nebola, preto sa účet realitnej kancelárie nemohol stať platobným miestom. Poukázali súčasne na skutočnosť, že uvedenou úhradou na účet realitnej kancelárie nedošlo k zväčšeniu majetku žalovaných. Jediným faktickým disponentom, teda subjektom, ktorý fakticky disponoval s uvedenou sumou, jediný mal prístup do internetového bankovníctva a jediný fakticky vykonal konkrétne transakcie po zhodnotení naplnení podmienok Dohody, bola realitná kancelária. Neexistuje legitímny základ na to, aby žalovaní znášali škody spôsobené výlučným pochybením realitnej kancelárie. V ďalšom žalovaní opakovali svoje vyjadrenia a odvolací návrh uvedený vo svojom odvolaní.

2.2.3 Žalobca v odvolacej duplike odkázal na obsah svojho odvolania a vyjadrenia k odvolaniu žalovaných a doplnil, že k zväčšeniu majetku žalovaných došlo momentom uvoľnenia blokovacieho depozitu v prospech žalovaných. Vo vzťahu k žalovaným je jeho nárok daný výlučne titulom bezdôvodného obohatenia.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie žalobcu aj žalovaných bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenými stranami sporu (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že obe odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu ani odvolanie žalovaných nie je dôvodné, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

4. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

5. Z obsahu preskúmaného spisu vyplýva, že predmetnou žalobou sa žalobca domáha voči žalovaným vydania bezdôvodného obohatenia v sume 10.160 eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaní si túto sumu ponechali bez existencie právneho titulu uvedeného v Dohode o zložení blokovacieho depozitu, keď žalobca neporušil žiadny svoj záväzok v súvislosti so zamýšľanou kúpou nehnuteľností.

6. Predmetom vecného prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na sporovými stranami uplatnené odvolacie dôvody bolo posúdiť, či má konanie pred súdom prvej inštancie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod použitý v odvolaní žalobcom voči výrokom III. a IV. napadnutého rozsudku), či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec právne posúdil, keď svojím rozhodnutím vyhovel žalobe čiastočne a vo zvyšku ju zamietol, pričom závislým výrokom o náhrade trov konania nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania (odvolacie dôvody použité v odvolaní žalobcu voči výrokom III. a IV. napadnutého rozsudku a v odvolaní žalovanými voči výrokom I. a IV. napadnutého rozsudku).

7. Inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.) sú akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, vymenované v ustanovení § 365 ods. 1, 2 C. s. p., podstatné však je, aby takéto pochybenie bolo tej intenzity, že malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne vykonaná poučovacia povinnosť súdu, vykonanie nezákonného dôkazu, ktoré nemá oporu v čl. 16 ods. 2 C. s. p., porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami a pod. (porovnaj Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016 str. 1240).

7.1 Podľa žalobcu spočíva iná vada, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie v tom, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je zmätočné a vnútorne rozporné, keď súd na jednej strane konštatuje, že došlo k zníženiu nároku žalovaných o sumu 5.080 eur, v prospech realitnej kancelárie a na druhej strane uvádza, že sa nepodarilo preukázať, že by s touto sumou žalovaní nakladali. Z charakteru inej vady ako odvolacieho dôvodu však vyplýva, že ide o také procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádza samotnému rozhodnutiu súdu. Žalobcom tvrdená zmätočnosť a vnútorná rozpornosť odôvodnenia rozsudku nie je procesným postupom súdu predchádzajúcim rozhodnutiu, nejde o konanie súdu, v dôsledku ktorého súd dospel k nesprávnemu rozhodnutiu. Je preto zrejmé, že odvolacia námietka žalobcu uplatnená podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. nie je daná.

8. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.) súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016 str. 1241).

8.1 Žalobca v rámci svojich odvolacích námietok tvrdil, že žalovaní nakladali s celou sumou 10.160 eur a bolo len ich vôľou, že si ponechali sumu 5.080 eur a sumu 5.080 eur prenechali realitnej kancelárii. Podľa žalobcu skutkový záver súdu prvej inštancie, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalovaní disponovali celou čiastkou vo výške 10.160 eur, znamená, že súd prvej inštancie nezistil správne skutkový stav.

8.2 Žalovaní v súvislosti s poukázaním na nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie dôvodili najmä tým, že je nesporné, že finančné prostriedky v sume 10.160 eur boli žalobcom zložené do úschovy realitnej kancelárie, ktorá jediná mala dispozičné práva k uvedenej čiastke a jediná mohla rozhodovať o osude uvedenej čiastky.

9. Nesprávne právne posúdenie veci ako odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.) je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.(Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha : C.H.Beck, 2016 str. 1241).

9.1 Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, kto v akom rozsahu sa na jeho úkor obohatil, pričom zdôraznil, že žalovaní sa obohatili na jeho úkor v rozsahu celej ním uplatnenej sumy.

9.2 Nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie podľa žalovaných spočívalo v nesprávnom právnom posúdení predmetnej trojstrannej dohody, ktorá v sebe inkorporovala niekoľko zmluvných typov. Realitná kancelária postupovala v rozpore so zmluvou a nezákonne, keď vyplatila sumu 5.080 eur k rukám žalovaných. Táto skutočnosť podľa žalovaných nemohla založiť žiadny právny vzťah medzi žalobcom a žalovanými, pretože o finančných prostriedkoch nemohli žalovaní nikdy rozhodovať. Jediný nárok, ktorý vznikol žalobcovi, bol nárok na náhradu škody voči realitnej kancelárii

10. Podľa § 383 C. s. p. odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

11. Podľa § 384 ods. 1 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

12. Preskúmaním obsahu spisu a napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie skúmajúc nárok uplatnený žalobcom postupoval správne, keď zisťoval, či na úkor žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie a následne, či sa práve žalovaní obohatili a v akom rozsahu. Odvolací súd tiež zistil, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam

v rozsahu dostatočnom pre rozhodnutie o nároku uplatnenom predmetnou žalobou. Nebolo preto potrebné zopakovať, resp. doplniť dokazovanie a odvolací súd je tak viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza nasledovné ďalšie dôvody:

13. Je nesporné zistenie súdu prvej inštancie, že dňa 18.04.2019 uzatvorili žalobca ako záujemca o nehnuteľnosť, žalovaní ako predávajúci a realitná kancelária ako sprostredkovateľ Dohodu, na základe ktorej žalobca zložil sumu 10.160 eur, označenú v Dohode ako blokovací depozit, na účet realitnej kancelárie. Nesporné je aj zistenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého sporové strany zhodne vyhlásili, že uzavretím Dohody prejavili vôľu za podmienok uvedených v Dohode uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve alebo kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bude nehnuteľnosť špecifikovaná v Dohode a na základe ktorej sa žalobca stane jej výlučným vlastníkom. Sporové strany sa dohodli, že tento záväzok je dojednaný v zmysle § 50a a nasl. Občianskeho zákonníka. Účastníci Dohody sa ďalej dohodli, že blokovací depozit, bude realitná kancelária držať na depozitnom účte a uvoľní ho v prospech príslušného účastníka dohody podľa čl. VII Dohody alebo bude započítaný na kúpnu cenu nehnuteľnosti. Medzi sporovými stranami nebola sporná ani tá skutočnosť, že kúpna zmluva, uzavretie ktorej bolo účelom Dohody, nebola uzavretá a finančné prostriedky zložené žalobcom v sume 10.160 eur neboli žalobcovi vrátené. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, že žalovaní nedisponovali s celou čiastkou vo výške 10.160 eur, ale len s čiastkou 5.080 eur, keď zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by žalovaní disponovali celou čiastkou vo výške 10.160 eur, na druhej strane žalovaní v konaní nepopreli prijatie sumy 5.080 eur od realitnej kancelárie. Odvolací súd sa tak s uvedenými skutkovými zisteniami a závermi súdu prvej inštancie stotožnil.

14. Odvolací súd ďalej konštatuje, že napriek označeniu žalobcom zloženej sumy vo výške 10.160 eur ako blokovací depozit, na túto sumu je potrebné hľadieť ako na preddavok na kúpnu cenu (§ 498 Občianskeho zákonníka). Z vykonaného dokazovania je totiž nesporné, že žalobca uvedenú sumu zložil v súvislosti so zamýšľanou kúpou nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaných na účet realitnej kancelárie ako sprostredkovateľa predaja (čl. II Dohody). Žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu potvrdili, že finančné prostriedky v sume 10.160 eur boli výhradne vlastníctvom žalobcu a vlastníctvom žalovaných sa mali stať až v prípade splnenia podmienok podľa dohody započítaním na kúpnu cenu. K uzavretiu kúpnej zmluvy však nedošlo, samotní žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu pritom uviedli, že od realitnej kancelárie – po neuskutočnení predaja nehnuteľnosti žalobcovi - prijali sumu 5.080 eur (zo sumy 10.160 eur zloženej žalobcom). Odvolací súd tu dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2011 sp. zn. 4 Cdo 256/2010, v rámci ktorého najvyšší súd riešil aj otázku preddavku na kúpnu cenu v súvislosti s bezdôvodným obohatením a z ktorého možno vyvodit', že pokiaľ pred uzavretím zmluvy poskytne jedna strana niečo, čo má byť predmetom jej budúceho záväzku zo zmluvy, je stanovená vyvrátiteľná právna domnienka, že v pochybnostiach sa plnenie poskytnuté medzi účastníkmi pred uzatvorením zmluvy, z ktorej má záväzok na plnenie ešte len vzniknúť, považuje za preddavok (za splátku na dohodnuté budúce plnenie). Podstatné je, že plnenie bolo poskytnuté predtým, než malo dôjsť k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a že bolo poskytnuté a druhou stranou prijaté v súvislosti so zamýšľanou kúpou. Pokiaľ nedôjde k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, má ten, kto preddavok poskytol, právo na jeho vrátenie, inak by sa druhá strana bezdôvodne obohatila, lebo právny dôvod, na základe ktorého bola záloha na budúcu kúpu prijatá, odpadol. Je pritom nepodstatné, či účastníci uzatvorili dohodu o budúcej kúpnej zmluve, ani to, či taká dohoda je alebo nie je platná. V preskúmvanej veci nie je právne relevantné, či finančné prostriedky boli zložené na účet realitnej kancelárie. Podstatné je, že boli zložené v súvislosti so zamýšľanou kúpou nehnuteľností, kúpna zmluva mala byť uzavretá medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanými ako predávajúcimi, pričom realitná kancelária mala pozíciu sprostredkovateľa na základe zmluvy o sprostredkovaní uzavretou medzi realitnou kanceláriou a žalovanými. Podstatnou pre rozhodnutie je aj skutočnosť, že zo zloženej sumy 10.160 eur žalovaní prijali sumu 5.080 eur.

15. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

16. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Podľa § 456 prvá veta Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

18. Podľa § 458 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

19. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2457/2013, ktorý v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že o bezdôvodné obohatenie ide vtedy ak sa plnením niekomu dostalo majetkovej hodnoty vyjadrenej tým, že v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív alebo zníženiu pasív. Aktívne legitimovaným subjektom k uplatneniu práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na koho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný, vyplýva z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka; je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého neoprávnene zväčšil, alebo u koho nedošlo k zmenšeniu majetku, i keď k tomu malo v súlade s právom dôjsť, teda obohatený.

20. Z uvedeného je preto zrejmé, že základným predpokladom vzniku záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia je objektívny faktický stav vzniku majetkovej výhody či prospechu, merateľná a vyjadriteľná peňažným ekvivalentom. Súčasne však musí absentovať relevantný právny dôvod vzniku tohto obohatenia. Majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľná miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu. V súvislosti s preskúmanou vecou je potrebné zdôrazniť, že vnútorný psychický vzťah obohateného subjektu k príčinám obohatenia sa je bez akejkoľvek právnej relevancie.

21. Odvolací súd uzatvára, že žalobcovi vznikla majetková ujma tým, že v súvislosti so zamýšľanou kúpou nehnuteľnosti zložil finančné prostriedky v sume 10.160 eur, ktoré je potrebné považovať za preddavok na kúpnu cenu, pričom k zamýšľanej kúpe nedošlo, preddavok mu však vrátený nebol. V okamihu, keď sa vytvoril stav, v ktorom bolo zrejmé, že kúpa nebude realizovaná, odpadol právny dôvod plnenia žalobcu – zloženia preddavku, pričom odvolací súd opakuje, že je bez právneho významu, ako bolo plnenie žalobcu v Dohode nazvané. Po odpadnutí právneho dôvodu plnenia žalobcu vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane toho, kto si fakticky ponechal finančné prostriedky zo zloženého preddavku. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že o finančné prostriedky v sume 5.080 eur zo zloženého preddavku sa fakticky zvýšil majetok žalovaných, pričom je bez právneho významu, že finančné prostriedky im zo zloženého preddavku poskytla realitná kancelária, ktorá bola sprostredkovateľom predaja nehnuteľnosti. Je tu teda daná príčinná súvislosť medzi majetkovou ujmou žalobcu na jednej strane a majetkovým prírastkom žalovaných na druhej strane. Odvolací súd zdôrazňuje, že pre záver o neoprávnenom obohatení žalovaných je podstatný faktický stav zvýšenia aktív – majetku žalovaných, teda nie spôsob, akým mohli, resp. mali žalovaní alebo realitná kancelária s finančnými prostriedkami nakladať. Podstatnou vo veci je aj tá skutočnosť, že finančné prostriedky zo zloženého preddavku žalovaní prijali bez toho, aby na prijatie mali relevantný právny dôvod – tento dôvod odpadol neuzatvorením kúpnej zmluvy. Odvolací súd tu zdôrazňuje, že nie je podstatný ani dôvod, pre ktorý sa žalovaní domnievali, že im finančné prostriedky patria, podstatné je, že finančné prostriedky zo zloženého preddavku prijali bez relevantného právneho dôvodu. S poukazom na uvedenú argumentáciu neobstojí obrana žalovaných, že jediným, kto s finančnými prostriedkami nakladal je realitná kancelária. Súd prvej inštancie tak dospel k správne záveru, že na strane žalovaných vzniklo bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu, pričom správne ustálil aj rozsah bezdôvodného obohatenia v rozsahu 5.080 eur, ktoré žalovaní fakticky prijali a o ktoré sa zväčšil ich majetok. Odvolacia námietka žalobcu, že bezdôvodné obohatenie žalovaných je v rozsahu celého zloženého preddavku v sume 10.160 eur neobstojí, pretože po odpadnutí dôvodu zloženia preddavku sa majetok žalovaných zväčšil o sumu 5.080 eur a nie o sumu 10.160 eur.

22. Odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. V súlade s ustálenou súdnou praxou preto odvolací súd dal odpoveď na tie otázky nastolené odvolateľmi v odvolaní, ktoré boli právne významné pre rozhodnutie v odvolacom konaní. Námietskami, ktoré pre rozhodnutie relevantné neboli sa odvolací súd nezaoberal – napr. námietkou, že vo veci ide o zmluvu o úschove, platnosťou Dohody, podmienkami výplaty „blokovačieho depozitu“ ako aj ďalšími pre rozhodnutie nepodstatnými námietkami.

23. So zreteľom na vyššie uvedené argumenty odvolací súd záverom konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, pričom na správne zistený skutkový stav správne zvolil a aplikoval príslušné právne normy, ktoré aj správne interpretoval. Odvolacie námietky žalobcu a žalovaných uplatnené v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p. sú preto nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch bolo potrebné postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdiť.

24. V odvolacom konaní neboli úspešní žalovaní ani žalobca, o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd preto rozhodol v súlade so zásadou úspechu v konaní podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

25. Senát odvolacieho súdu prijal toto uznesenie pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).